

Miljarden voor de oorlog, repressie voor de jeugd

De strijd van de middelbare scholieren en studenten is de strijd van de hele arbeidersklasse!

Van Nepal tot Marokko, van Madagaskar tot Peru: Gen Z gaat de straat op. Overal een generatie die zich zorgen maakt over haar toekomst. Overal dezelfde weigering om de aanvallen zwijgend te ondergaan. Vandaag opnieuw komt de jeugd in Frankrijk in opstand.

Het begon allemaal op 17 september op een middelbare school in Créteil, in het departement Val-de-Marne. Binnen een week had de beweging zich verspreid naar middelbare scholen in het hele land. De woede is enorm: „*We zitten met 34 leerlingen in de klas, soms hebben we niet eens een stoel*”; „*Vorig jaar viel er tijdens de Engelse les een stuk van het plafond op ons neer. Soms regent het in de klaslokalen*.” Geen leraren, vervallen gebouwen, de voortdurende angst voor de bijl van de toelatingsprocedure ‘Parcoursup’, en een enorme bezorgdheid over de toekomst en de onzekerheid die alle jongeren na hun studie te wachten staat: „*Er worden elke dag politieagenten naar ons gestuurd, maar er worden nooit oplossingen aangedragen*”!

Tegen woede: de repressie!

Op deze legitieme eisen reageert de staat met hardhandig optreden. Traangas, rubberen LBD-kogels, tegen de vloer worden gedrukt, wurggrepen, voorlopige hechtenis... In Saint-Ouen-l'Aumône schiet een politieagent met een granaatwerper van dichtbij in het gezicht van een middelbare scholier en breekt al zijn boventanden. In Tours raakt een jongere ernstig gewond aan zijn oog. Middelbare scholieren brengen 24 uur door in voorlopige hechtenis, waar ze mishandeld en vernederd worden, voordat ze voor de rechter worden gebracht. Op 1 oktober, in één enkele dag, bijna 2.000 aanhoudingen! Sinds het begin van de beweging zijn al 65 leraren en 170 leerlingen gewond geraakt. De sinistere minister Nuñez steekt het zelfs niet onder stoelen of banken: „*Het evenredig gebruik van geweld mag nooit een belemmering vormen voor het herstel van de orde*.” Wat een schande! Hoe kun je niet verantwoordelijk zijn als je ziet hoe die robocops jongeren van 14 of 15 jaar in elkaar slaan?

Om deze weerzinwekkende repressie te rechtvaardigen, grijpt de regering elke vuilnisbakbrand en elk incident aan, die uitgebreid en genadeloos op de televisieschermen worden uitgezonden. Het doel is duidelijk: de beweging in diskrediet brengen, de strijdende jongeren en degenen die zich bij de strijd willen aansluiten terroriseren, ouders bang maken en jongeren afzonderen van andere generaties.

De middelbare scholieren die worden geslagen, zijn kinderen van bedienden, verpleegkundigen, werklozen, verkopers, fabrieksarbeiders, leraren, enz. Kortom, kinderen uit de arbeidersklasse. **Dus, in het licht van de repressie, moet onze hele klasse solidair zijn!** Geen platonische solidariteit, met loze woorden of petitie's: solidariteit in de strijd! De studenten geven het voorbeeld: in Lyon hebben ze zich bij de beweging aangesloten „*uit solidariteit met de onderdrukte middelbare scholieren*”. Op het lyceum Paul-Éluard in Saint-Denis hebben leraren een keten gevormd om de leerlingen tegen de politie te beschermen. De beste manier om de middelbare scholieren tegen de politie te beschermen, is door de beweging te versterken en uit te breiden!

Laten we vooral niet in de valkuil van zinloos geweld trappen! We kunnen de woede begrijpen van degenen die het beu zijn om geminacht te worden. Maar brandende vuilnisbakken of het met stenen bekogelen van leraren hebben de regering nooit verontrust.

Integendeel, ze maken er misbruik van! Ze gebruiken het

als excuus om toe te slaan. Ze jagen degenen die zich bij de beweging zouden kunnen aansluiten de stuipen op het lijf. Ze zorgen ervoor dat onze eisen in de vergetelheid raken. De kracht van een beweging zit niet in vernielingen. Het zit in het aantal, de eenheid, de discussie, de solidariteit. Het gaat erom samen, in algemene vergadering, te beslissen en na te denken over de te voeren acties.

De strijdende jeugd, de arbeidersklasse van morgen!

Wat de middelbare scholieren en studenten vandaag aan de kaak stellen, ervaart de gehele arbeidersklasse: het personeelstekort, de dagelijkse realiteit die jaar na jaar verslechtert, verwaarloosde openbare dienstverlening. De middelbare scholieren hekelen ook het schrappen van banen in het onderwijs, de arbeidsomstandigheden van hun leraren en de begeleiders en opvoeders (AESH): „*We zijn hier ook om de leraren te steunen, die slecht betaald worden, met overvolle klassen en te weinig banen*”; „*Betaal degenen die ons leren lezen!*”

Studeren wordt steeds duurder. Volgens de Federatie van studenten (FAGE) kost het nieuwe schooljaar 2026 gemiddeld 3.240 euro per student: een record! De regering wil zelfs inschrijfgeld invoeren voor Hoger Technische BTS-opleidingen en voorbereidingsklassen. Onder druk van de mobilisatie is ze daarop teruggekomen. Dat bewijst dat de strijd loont. Maar het is slechts een kruimeltje om de woede te sussen. Selectieproeven zoals Parcoursup, Mon Master en het hele onderwijssysteem sorteren jongeren om er gedweeë schapen ‘voor de bazen’ van te maken. En wat is het resultaat? Meer dan een op de vijf actieve jongeren is werkloos. Veel anderen gaan van stage naar stage, van tijdelijke contracten naar uitzendwerk en allerlei baantjes. Bestaansonzekerheid is de norm geworden.

De regering beweert dat er geen geld is. In de begroting voor 2027 worden 1.588 lerarenposten geschrapt. Er is niets voorzien om de scholen te renoveren na een verschrikkelijke zomer. De toelatingseisen voor de universiteit worden steeds strenger. Deze regering van uithongeraars wil zelfs de sociale maaltijd in het onderwijs van 1 euro (Crous) afschaffen! Maar ze vindt wel 6,4 miljard voor het leger. „*We bezuinigen niet op de jeugd*”, durft de minister van Onderwijs te zeggen. Leugen! Er wordt bezuinigd op het onderwijs om wapens te betalen! Zoals op een spandoek in Créteil stond: „*Ze geven 6 miljard aan het leger, maar geen cent aan de scholieren!*”

Overal is dezelfde maat vol

Deze eisen spreken iedereen aan. Daarom is de beweging zo massaal. Op 1 oktober kwamen 1 020 middelbare scholen en 30 universiteiten in actie. De woede leeft in de grote steden: Marseille, Lyon, Lille, Rennes... Maar ook in kleinere plaatsen, zoals Felletin in de Creuse of Tulle in de Corrèze. En natuurlijk duikt die woede overal op, in alle sectoren. Op 29 september staakten ambtenaren voor hogere lonen: leraren, verplegend personeel, medewerkers van de belastingdienst of van France Travail. Bij het openbaar vervoer (RATP) is op 28 september een staking voor hogere lonen begonnen, voor onbepaalde tijd. Op 15 september staakte bijna 60 % van de medewerkers van EDF, een « *historisch* » percentage. Bij TotalEnergies is een staking aangekondigd voor 8 oktober. In het nationale onderwijs zijn er stakingsoproepen voor 6 oktober, samen met de scholieren. Overal stijgen de prijzen, blijven de lonen achter en verslechteren de arbeidsomstandigheden.

Die onvrede stopt niet bij de grens. In Spanje hebben 14000 Airbus-werknemers net drie maanden lang actie gevoerd voor hun lonen, met besluiten die in algemene vergaderingen werden genomen. In België blokkeerden op 1e oktober leerlingen uit de regio Luik hun scholen: « We zijn er vooral voor onze leraren, die door deze maatregelen worden aangevallen ». In Duitsland staakten op 25 september tienduizenden scholieren in zo'n honderd steden tegen de terugkeer van de verplichte dienstplicht. Overal dezelfde logica: de crisis en de oorlog—dat zijn de werkenden en hun kinderen die ervoor moeten betalen!

Welk perspectief? Lessen van de strijd tegen de startbanen (CPE)

De regering rekent op angst en verdeeldheid. Hoe dwing je haar tot terugtrekking? Twintig jaar geleden wees een andere generatie de weg. « *Wat er nu gebeurt doet me denken aan de scholierenbeweging tegen de CPE* », zei een leraar in Seine-Saint-Denis. In 2006 dwong de strijd tegen de CPE—een contract waarmee jonge werknemers als wegwerpartikelen aan de kant konden worden gezet—de regering op de knieën. Die beweging zit vol lessen.

Om te beginnen **namen jongeren hun strijd in eigen hand**. Hun algemene vergaderingen waren echte plekken voor debat en besluitvorming. Er werd gestemd met handopsteken. Er werden afgevaardigden gekozen, die verantwoording aflegden en op elk moment vervangen konden worden. Die AV's stonden open voor iedereen: werkenden, werkzoekenden, gepensioneerden, ouders. Ze lieten de vakbonden niet in hun plaats beslissen.

Vervolgens **begrepen ze dat ze geïsoleerd zouden verliezen**. « *Als we alleen blijven staan, worden we in één hap opgegeten* », zeiden de studenten. Daarom stuurden de AV's delegaties naar bedrijven. Ze riepen op om op zaterdag te demonstreren zodat werknemers konden meedoen. En werknemers, werkzoekenden en gepensioneerden kwamen—steeds talrijker—met miljoenen de straat op.

Geconfronteerd met politieprovocaties **weigerden de AV's te reageren met steriel geweld**, dat de beweging zou hebben verdeeld en de solidariteit zou hebben ondermijnd. De regering is niet gewicht door een paar kapotte ruiten. Ze zijn gewicht omdat de strijd zich actief uitbreidde naar de hele arbeidersklasse. En omdat de discussies en besluiten in de algemene vergaderingen de motor waren van die uitbreiding.

Dat is het pad dat we opnieuw moeten inslaan. In Val-d'Oise kwamen scholieren en leraren bijeen in een algemene vergadering, voordat ze op 29 september samen de straat opgingen: « *Het doet ons goed te weten dat we onskunnen verenigen, en nog meer wanneer we zien dat sommige leerkrachten er zijn om ons te verdedigen* ». Dat is een begin.

Overal moeten algemene vergaderingen worden gehouden die voor iedereen openstaan (scholieren, studenten, werknemers, werklozen, gepensioneerden), waar alles wordt besproken én besloten. We moeten massaal delegaties sturen naar werknemers uit bedrijven, ziekenhuizen, fabrieken en scholieren van naburige scholen. We moeten de valkuilen van geweld en verdeeldheid afwijzen. We moeten ook weigeren onze woede in talloze versnipperde acties te voeren, ieder in zijn eigen hoek, met zijn actiedag, opgesloten in zijn sector.

Eén gezamenlijke leus: **nee tegen bestaansonzekerheid!** Overal, in alle sectoren! Op scholen én in ziekenhuizen, op kantoren én in fabrieken.

Na 2006 is de beweging tegen het 1e startbanencontract (CPE) uit het collectieve geheugen gewist. Laten we dat deze keer niet laten gebeuren. We moeten discussie voeren, lessen trekken, contact houden, zelfs wanneer de strijd tot stilstand komt. Want de aanvallen, die stoppen niet. Een kapitalisme in crisis heeft de jeugd niets anders te bieden dan bestaansonzekerheid, oorlog en de vernietiging van de planeet. Onze enige kracht is onze eenheid, dwars door sectoren, generaties en grenzen heen.

Scholieren, studenten, loontrekkers, werklozen, gepensioneerden: één en dezelfde strijd!

2 oktober 2026

Internationale Kommunistische Stroming

Open bijeenkomsten van de IKS

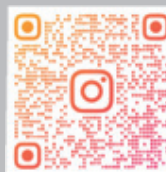
Om gezamenlijk een strijdpad naar de revolutie uit te stippelen, is het van cruciaal belang dat we samenkomen om te debatteren en ons te organiseren. De openbare bijeenkomsten van de IKS zijn een van de mogelijke plaatsen voor dergelijke bijeenkomsten.

Volgende openbare bijeenkomst te Brussel,
zaterdag 24 oktober om 14 u

Scholieren, studenten, werknemers, werklozen, gepensioneerden...
Hoe bouwen we de strijd verder uit?

Afspraak bij Pianofabriek, 35 Fortstraat, 1060 St Gilles.

Wil je op de hoogte blijven van de data en locaties van onze bijeenkomsten? Kijk op de website van het IKS en op sociale media.

@international-
communistcurrent

nl.internationalism.org
benelux@internationalism.org